

Izhaja trikrat na teden, in sicer v torek, četrtek in soboto ob 4. uri popoldne ter stane po pošti prejemnik ali v Gorici na dom pošiljana:

vse leto 15 K
3/4 " 10 "
1/2 " 5 "

Posamične številke stanejo 10 vin.

„SOČA“ ima naslednje izredne priloge: Ob novem letu „Kazipot na Goriškem in Goriščanskem“ in „Vozni red železnice, parnikov in poštinih zvez“.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 7 I. nadst. v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

Oglasi in poslanice se računajo po Petit-vrstah: 1. vrsta 1. krat 6 v, 2. krat 12 v, 3. krat 12 v vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. Večje črke po prostoru. — Reklame in spisi v uredniškem delu 30 v vrsta. Za obliko in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

„Vse za narod, svobodo in napredek!“ Dr. K. Lavrič.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

— Telefon št. 83. —

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. J. Fabčič) tiska in zal.

Poglavje o edinosti.

V nedeljo je govoril v „Unionu“ v Ljubljani dr. Ivan Šusteršič. Prav lepo je govoril! Tako, da je moral izzvati efekt, katerega je hotel ineti. Govoril je, kakor bi rožice sadil. In rožice so padale nanj. Naročene somišljenice S. L. S. so prišle na shod ter obsipale Šusteršiča z rožicami. Govoril je kot veliki Slovan... »Roko v roki moramo hoditi z brati Hrvati. Naš ideal je, da v tesni zvezi s Hrvati zasnujemo pod mogočnim žlezlom habsburške vladarske rodbine veliko jugoslovansko državo od Soče do Drine, od Mure in Drave do Jadranskega morja. In del tega velikega boja, gospoda moja, je to, kar smo zdaj pričeli na cesarskem Dunaju: boj za popolno pravico, za popolno svobodo slovenskega ljudstva v naši domovini.« — Lepo je začel; gotovo je moral biti navdušen vsakdo, da nam gradi nekdanji nemški burš jugoslovansko državo ali konsterniran je moral postati, kdor zna sam misliti, ko je čul iz Šusteršičevih ust, da del velikega boja je to, kar je on delal na Dunaju. Torej obstrukcija takrat, ko je šlo za vitalne interese ljudstva, je pot, ki vodi do zgradbe jugoslovanske države pod habsburško dinastijo. Ta je pa malce debela! — Šusteršič je kar naprej visoko dvigal bojno kopje za pravice in popolno svobodo Slovencev in Čehov, pravil je vernim poslušavcem in poslušavkam, da prva etapa boja je končala z zmago. »Vlada je morala iti s praznimi rokami na počitnice.« — Torej zmaga! Šusteršič že zmaguje v boju za popolne pravice in popolno svobodo Slovencev ter v boju za jugoslovansko državo! Lepa zmaga to, če so ga pognali domov praznih rok. Da bi ne videli verni poslušavci njegovih praznih rok, je hitro začel kazati na vladu, ki je morala iti s praznimi rokami na počitnice. Šusteršič je govoril na dolgo o agrarni banki v Bosni, Bilinskega je okrtal, govoril o vseučiliškem vprašanju, o Narodni zvezi, Etioti, slov. liberalcih itd. — Na koncu pa je zaklical, da se moramo vsi skupno borovati ter priporo-

čal trikrat, po zgledu velikih mož, edinstvo.

Šusteršič je pokazal v nedeljo zopet enkrat, da je velik demagog. Obstrukcije se je bilo treba kolikor je mogoče izogniti, doživel je mož poraz, torej kaj? Hitro si je napravil načrt, si nadel veliki slovanski plašč pa paterično govoril o slovanstvu, o slovenski domovini, in konečno še o edinosti. Na Dunaju je pustil s svojimi izvoljenci pri miru Hochenburgerja in Stürckha, napadal pa je surovo Slovana Bilinskega. V nedeljo n. pr. je klical edinstvo, edinstvo — dva dni poprej pa so njegovi trabanti v kranjski trgovski in obrtni zbornici na grd način nastopili skupno z Nemci proti naprednjakom. To je edinstvo! — Če bi Šusteršič kaj dal na edinstvo, potem bi ne bil uganjal na Dunaju obstrukcije. Ali on je piskal na edinstvo, pa pograt svojo osebo naprej. Doživel je fiasko. Sedaj pa naj bi bili vsi kar nakrat edini, da bi edinstvo pomagala popraviti fiasko, z edinstvom bi bil Šusteršič zadovoljen toliko časa, dokler bi mu kazalo, da bi si zopet ojačil pozicijo, potem pa bi jo zapustil ter začel delati zopet na svojo roko. Za edinstvo je njemu tako malo mar, da je razbil Narodno zvezo, ki je bila vendar tako potrebna ter je še poprej do skrajnosti ogrožila dalmatinske poslance. Šusteršič, ki stavlja v ospredje vedno le svojo osebo, ki išče povsodi samega sebe, ki ne pozna nikake prave edinosti, ampak le razmerje vodje do podložnih, ta človek govori o edinosti. Od človeka, ki se spozabi tako daleč, da pri pogajanjih z vlado v resnih trenutkih stavi med svoje zahteve strankarsko pa grdo željico, da se mora razveljaviti Plojev delegacijski mandat, pač ne moremo pričakovati nikjer edinstvenega postopanja. V Ljubljani z Nemci velik prijatelj, na Dunaju obstrukcionista proti nemški vladi.

Edinstvo je lepa reč. Za pravo edinstvo je vsak pameten človek. Ali da je mogoča, ne sme biti poleg Šusteršič kot vodja »akcijske« stranke, marveč se mora čutiti čisto navadnega člana korporacije, katere si zapiše na zastavo: edinstvo. — Mislimo, da »Jednota« v parlamentu ostane, da se še ojači, da se opozicijski boj na-

daljuje, toda poklicani činitelji morajo odpraviti akcijske in pasivne stranke ter se ravnati le po edinosti in sklepih, ki izvirajo iz nje. Ojači naj se »Jednota«, krepka naj bo, in če bo tudi Šusteršič v njej, naj ostane v vrsti, kjer mu ukazuje edinstvo; če ne pa naj s svojimi ostane osamljen. — Pred vsem pa naj naučijo moža pošteno »mores«, da ne bo uganjal več takih neumnosti na Dunaju kakor v minoli sesiji. —

O upravi državnih železnic.

Državni poslanec dr. Rybar je govoril na nedeljskem shodu tudi o upravi državnih železnic.

Govoril je tako-le:

»Oglejmo si najprej resort železniškega ministerstva! V zadnje čase ne mineva niti teden, da ne bi čitali pritožbe proti upravi državnih železnic. Vsa ta uprava je taka, da napravlja utis, da to ni več nikaka državna institucija, ki bi bila vsem jednako pravična in ki bi v naših krajih nameščala naše uradnike, in da bi — kar bi bilo vendar naravno — najemala delavce iz tistih pokrajin, po katerih tečejo državne železnice.

Ne, državne železnice so postale najhujša germanizatorična institucija, sosebno pa na naših tleh. Na ravnanstvu v Trstu postopajo kakor da te železnice vozijo kje okoli Gradca ali Dunaja. Nastavljajo same Nemce, a naše uradnike — kolikor jih je — preterirajo. Nemci zavzemajo vsa najvažnejša mesta. To so heilovci, ki se ne čutijo toliko uradnike, ampak postopajo kakor da jim je širjenje nemškega čaha glavno delo. Kričeč izgled tega tipa železniških uradnikov nam je znani načelnik postaje v Gorici Wieser. Prišel je v Gorico, ker ga Nemci sami v nemških krajih niso marali. Zato so ga poslali na važno mesto v Gorico in je pri tem preskočil bogve koliko vrednejših prednikov. Delo v Gorici pa mu je, da denuncira slovenske uradnike, da odpravlja slovenske uslužbence iz Gorice, ali pa celo popolnoma iz službe. Ustanovlja šole in se sploh

vede kakor kak mali nemški — minister-rojak za Goriško.

Tako je povsodi in posebno tudi na ravnanstvu v Trstu. Tu gospodarijo sami Nemci. Če mi priporočamo kakagega našinca, ni mesta. Za naše inženirje ni službe na državni železnici, mej tem pa vsprejemajo Nemce, ali pa jih premeščajo od drugod semkaj.

Kam naj gredo naši, če ni mesta za njih na lastni zemlji? Morda v Ameriko? To bi bilo morda Nemcem najljubše, ako bi Slovenci kar vsi šli v Ameriko. Pa to ne vlada samo po pokrajinah in na ravnanstvu; kar se godi tudi na ministerstvu samem je nekaj gorostasnega. Znan vam je vnebovpijoč slučaj, o katerem sem jaz govoril tudi v parlamentu, da je ravnanstvo v Trstu dovolilo, da se železniškim uslužbencem odtrguje od mesečnih plač za — schulverein, ki ima sramotno nalogo, da slovenske otroke odtuje svoji narodnosti in napravlja iz njih odpadnike! Železniška uprava se je torej konstituirala kakor nekak eksekucijski organ schulvereina. In vse dopušča železniško ministerstvo. A to vse se dogaja v zadnjih časih.

In kaj je vse mogoče pri nemških in nemških uradnikih evo drastičen zgled: Na neki železniški postaji na Kranjskem je načelnik hud nemškutar. Mož je napravil na ravnanstvo prošnjo, v kateri je zahteval posebno podporo. To pa je motiviral tako: Nemec sem na slovenskih tleh. Da izhajam tudi z domačim ljudstvom treba da zahajam v družbo in sem ud domačih društev in v ta namen moram trošiti denar. Zato je mož zahteval posebno podporo. Povsod drugod bi uradnika, ki bi prihajal s takimi zahtevami, poslali v norišnico, ker od pametnega človeka ni pričakovati kaj takega. Ali kdor tako misli, ta pozablja, da smo — v Avstriji. Ravnanstvo drž. železnic je bilo sicer toliko pametno, da je prošnjo odbilo. Ali mož se ni udal in je rekuriral in ministerstvo mu je dovolilo 300 K podpore!!!

Poreče se morda, da to so malenkosti. Ali tudi te malenkosti dajajo sliko, ki kaže, kakov duh vlada sedaj na vsej državni upravi. Nemca se zadovoljeva, tudi

Mavrični ptič.

Češki napisal Julius Zeyer.

(Dalje.)

»Aj, aj, kaj pa mi tukaj prinašaš?« vpraša blagonaklonjeno, kažoč na prekrasni šopek, ki ga je imel Jurij v roki.

Jurij je nekoliko zardel: v zadrego ga je spravila besedica »mi.« kajti njej, gospe Antoniji, ni prinašal ničesar, šopek je bil namenjen čisto drugi osebi. »Rad bi spregovoril z vami o važni zadevi, gospa teta...«

»Saj vemo, kako važna zadeva je to!« se razhudi gospa Antonija in zamahne s pečenko, katero je še vedno držala v roki.

Gospod Mrazek, ki je — namreč pečenke — ni izpustil iz oči, tu nehote slabotno zamahne z nožem, ki ga je še vedno brez namena držal v roki.

»Še vedno se nisi odrekel nesrečni misli na ženitev z osebo, ki mi je bila že od nekdanj malo všeč, od včeraj pa mi že celo ne ugaja! Vendar pojdi gori; moj Bog, saj ti ne morem hraniti; nisem tako neumna, da bi pričakovala od tebe kake

hvalečnosti za to, da sem ti bila vedno druga mati.«

Zopet zamahne s pečenko, toda zdaj nekako ganljivo elegično; toda ko vidi, da to na Jurija ne vpliva posebno, se razžlobi popolnoma. »Le pojdi gori; morda se je gospodična po svojem, včerajšnjem izletu že prespala. Pripeljala se je sicer nekoliko pozno, že proti jutru... Pripeljala se je v gosposki kočiji. Od kod? Mene ne vprašaj: jaz nisem vredna zaupnosti te device, ki ima Bog ve kako visoka znanja; jaz sem le priprosta žena, kaj jej je na tem, da sem jej bila vedno druga mati...« Pri tem izbruhu je silno mahala s pečenko, in poslednje besede so zvenele le še kakor oddaljen grom iz kuhinje, kjer se je polna posoda njene jeze izlila na glavo uboge služkinje.

»Glej, Jurij!« je začel gospod Mrazek in zavihljal prevarani nož po zraku, da bi dal z njegovimi giblji svojemu nameravanemu, obširnemu govoru večjo vablilnost — toda usoda se je danes zarotila proti njemu; ko se je namreč ozrl po sobi, je spoznal, da je hotel govoriti golim stonom. Jurij je že hitel po stopnicah proti stanovanju ljubljene deklice.

Noemi in Jurij sta se poznala že iz začetinstva. Prihajal je tedaj vsako nedeljo popoldne z materjo h gospej teti Mrazkovi, ki je bila kot najbogatejša članica rodbine obenem glava celega prijateljstva. Ta čast bi se bila seveda spodobila gospodu Mrazku, toda gospod Mrazek bi se bil te misli gotovo prestrašil, če bi mu jo bil kdo izrazil, in gospa Antonija bi se bila samo pomilovalno nasmešnila. Med tem ko je morala Jurijeva mati, priprosta žena, poslušati pridige bogate svakinje, se je Jurij igral na dvorišču z Noemi; prepevala sta tam različne pesmi in si pripovedovala bajke. Deske, katere je imel na dvorišču zložene mizar, so jima bile zakleti grad, in Jurij je bil vitez, ki je vdiral v ta grad in v njem zajeto princezino — Noemi — odnašal v gozd, namreč pod akacijo, ki se je osamelo in hrepeneče vpenjala iz temnega kota v višino, da je vjela drobno solnčne svitlobe. Imela sta se zelo rada; toda če je bilo slučajno več otrok skupaj, se je Noemi Jurija bala, kajti ob takih prilikah se je kazal njegov divji značaj v neprestanih prepirih in pretepih. Pozneje, ko se je šel Jurij učiti k dvornemu vrtnarju na Hradčane, sta se videla redkeje. Potem je Jurij postal pomočnik, in tu sta se zo-

pet shajala češče, kajti Noemi je obiskovala njegovo mater, ki je po nesrečnem naključju oslepela. Jurij jo je oskrboval in jej stregel z najnežnejšo ljubeznijo; da, zdelo se je, da je njegova sinovska ljubezen s stoterno silo zaplapolala v trenutku, ko mu je stara, slepa mati, slabotna kakor dete, omahnila v naročje. Noemi je bila globoko ginjena pri pogledu na to mlado, svežo moč, ki se je iz ljubezni do matere podrobnovala malenkostnim, za mnoge smešnim uslugam, in njeno vlažno oko, ki se je čestokrat ginjeno vprlo vani, je v njegovih prsih zanetilo strast, o kateri deklica ni imela niti slutnje. Jurij se jej ni razkril, toda obrnil se je na rodbinski orakulum — na gospo Mrazkovo — upaje s te strani izdatno podporo. Toda slabo je naletel: gospa Mrazkova Noemi ni bila zelo naklonjena, ker je ta pri vsej svoji osebnosti skromnosti branila svojo samostalnost in se ni z ostalimi najemniki — samim bednim ljudstvom — brezpogojno pokorila hišni gospodnji kot vsemogočni vladarici.

»Ta oseba ni primerna za te,« je torej odločila gospa Antonija, »in poleg tega sta oba prerевна, da bi mogla misliti na možitev.«

(Dalje prihodnjik.)

ne zahteva največjo pametnost. Nam pa ne dajajo nič, tudi če zahtevamo kaj pametnega in pravičnega.

Mnogo izgledov bi vam še mogel podati, ali že ti slučajni zadoščajo v dokaz, kako nas administrira Bienenrthova vlada!

DOPISI.

Iz ajdovskega okraja.

Ž Vipavskega. (Regulacija Vipave. Vodovod iz Hublja.) Še vselej, ko so se bližale kake volitve, je zlezel iz svojega skrivališča, in sicer prej Tonkli, potem pa Gregorčič in Berbuč in magari celo Fon ter gledal, kako grdo teče reka Vipava in razni potoki, ki provzročujejo toliko škode. Stokrat so jo taki-le možje že regulirali, tako da iz nas zdaj že vsak norca brije radi tega. Ali Vipava in dotoki teko po svoji ljubi volji nemoteno, kot so tekli od stvarstva sem. S to regulacijo se tudi Berbuč več ne upa na dan, četudi krvavi pot poti za svoj mandat. Tuhtal je, kaj bi obesil zdaj na svoj klobuk, da bi ga vendar videli in gledali. Zmislil se je na goriški magistrat, ki tudi že sto let spravlja pitno vodo v Gorico in ki je že tisoče in tisoče potrosil za prazne načrte, ki so jih laški inženirji izdelali.

Regulatorji Vipave in magistratarji smo si čisto podobni. Kaj ko bi mi skupaj stopili? Prej smo mi vlekli za nos Vipavce, magistratarji pa meščane: Ako se združimo bomo skupno lepše orali, kar je tembolj potrebno, ker so deželne volitve na pragu.

In res goriški magistrat kupuje zdaj enkrat vodo v Hublju. Berbuč pa hoče, da bi od te vode dobili nekaj tudi Dornberžani, Vrtojba, Št. Peter itd., ali bolje rečeno: Berbuč želi, da bi verjele na to vodo te in druge občine vsaj do deželnozborskih volitev.

Sicer ve vsak, da iz teh laških projektov ne bo kruha in da če bi se tudi uresničili, bi nam ne bili v korist, ako pomislimo na laško gospodarstvo v Gorici in naklonjenost do nas. Nekatere občine bi morda dobile vodo, plačale pa bi vse, to je dežela, da bi bile črne. Zraven pa moramo še povdariti, da Berbuč ni mogel pomagati niti do malega vodnjaka in napajališča v posamezni občini na Ajdovskem, če tudi je pripeljal s seboj že inženirja in so bili prosilci opravičeni. Pač pa se je prigodilo, da je zapackal že pridobljeno podporo in ljudje imajo tako škodo. — Bodimo pametni: ker vemo, da Berbuču ni marj za vodo in za nas, ne marajmo tudi mi nič zanj!

Iz goriške okolice.

Iz Ajševice. — V »Gorici« preteklega tedna je zopet spustil svoj strup dobro znani zdražbar in udriha po našem naprednem društvu, osobito pa je vzel na piko g. Komela. Obenem se priporoča uredniku »Gorice«, da mu pripusti za prihodnje še nekaj kolon, v katere hoče še nadalje svoje laži nakopčiti.

Kje se je porodila »Goričina« klobasarija, ni težka uganjka. To pot se je dopisun v »Gorici« močno vrezal, ko piše, da izvira »Sočin« dopis iz neke krčme. Ta človeček sploh misli, da se vedno valjamo po krčmah, kakor on. Najbolj mu je v želodcu g. Komela, ki bi ga rad vtopil v žlici vode. Da se mu to ne posreči, že poskrbimo, potrudimo se pa tudi, da pridejo v javnost še marsikateri pikantnosti, katere mu gotovo ne bodo po volji.

Kakor rečeno, je obrnil svojo ost »Goričan« proti g. Komelu. Mi sicer nismo poklicani, da bi na tem mestu branili gospoda Komela. Pripomniti pa moramo, da g. Komel ravna vselej dobro, ko kakega ne-poklicanega gosta, ki hoče kaj zabavljati, pošteno zavrne ter mu vrata pokaže.

Da, da gospodine! čiste vode je treba naliti, potem se še le pogovorimo. Vprašamo vas, kedar je sramotil »Sočin« dopisnik ajševsko ljudstvo, ali obstoji to ljudstvo iz onih vaših neporednih podreptnikov, katere je »Sočin« dopisnik po zaslugi okrcal? Kaj ste bil z glavo v vreči, da niste videli nekaj svojih mož, ki so se udeležili naše veselice in kateri so se prav dobro imeli. Videli niste najbrže tudi tistih svojih privržencev, ki so bili jako sladko ginjeni in ki so o pozni uri hoteli delati sitnosti

celo javni straži? »Altro ché«, da si ni nobeden vaših udeležil naše veselice!

Kako ste pa romali iz Grgarja domov, nam ni znano natančno. Vemopale, da ste imeli v Grgarju 450 litrov vina na razpolago za svoje želodce in povedal nam je tudi klerikalen mladenič iz Grgarja, da sploh je bilo alkoholično pi-janje toliko, da se je vsaki lahko »nalil« brez cvenka. Mi vas sicer natančno nismo opazovali, žal pa nam je, da se ne nahaja več v Gorici bivši, svetovno znani, plesalec po vrvi, Strohschneider, gotovo bi mu bili konkurirali. Kaj se je zgodilo z oseškimi mladeniči, vam morda kak drugi pojasni. —

V vsaki drugi vrsti nas imenuje »Goričin« dopisun pijance in celo propale pi-javke. To veselje mu pripustimo, ker javnosti je znano, da junaki pijačo dobijo se le v njegovem taborju. Tistega gospoda »možaka«, ki ga povzdiga v deveta nebesa in ki se je z nami vračal z veselice v Ozeljanu, pozna jako slabo in neve, da ima ta »moderjan« tako dolg jezik, kakor krava rep, in to je že navadno, da take ljudi tepe le jezik. Ta »možak« se čestokrat prepira po krčmah in hoče biti pri vsaki priliki jako »kunšten«. Samo našim dobrim srcem se ima zahvaliti ta »uzor«, da ni še zvedela javnost, kak da je.

»Goričin« dopisun je videl dan po veselici na dvorišču oštirja Komela vse nago. Čudno, da ti pobožni ljudje gledajo take pohujšljivosti, v strahu smo, da ne dobijo za to odpustka. Vendar pa ne verujemo, da bi bil videl »Goričan« tudi nežni spol v takem stanju.

Gospod urednik! Mi menimo, da je za danes dovolj tega, o priliki kaj več in tudi nekaj za »tutti frutti«. Do tedaj na svidenje. — Išči ga!

Bralno in pevsko društvo v Šempasu priredi v nedeljo, 25. t. m. veliko veselico. Po končanem vsposredu imajo fantje javni ples. —

*) Tako je klerikalno protialkoholno gibanje na Goriškem!

Domače vesti.

Smrtna kosa. — Danes je umrl v Mirnu gospod Ivan Lokar, tovarnar, veleposelstnik, podžupan, ud krajnega šolskega sveta, član nadzorstva »Goriške ljudske posojilnice«, spoštovan naroden mož, zvest pristaš narodno-napredne stranke. Po daljši bolezni je izdihnil danes star komaj 47 let. Blag mu spomin! Razžalošeni gospej vdovi in gospodični hčerki ter preostalim sorodnikom naše iskreno sožalje!

Zrelostni izpit na tukajšnjem učiteljsku sta napravili privatistinj: Marica Kosič iz Gorice in Marija Rupnik iz Ljubljane, obe s slov. učenim jezikom.

Izpit zrelosti na c. kr. učiteljsku v Kopru je izdelal z dobrim uspehom tudi Karol Širok, kojega se je bilo pomotoma izpustilo v »Soči«.

Sprejemne skušnje za I. tečaj c. kr. učiteljskega v Kopru. — Vršile so se od 13. do 16. t. m.; oglasilo se je 37 dijakov; večinoma so bili gojenci iz pripravnice za učiteljsko: 12 iz Podgore, 9 iz Tolmina, 7 iz Sežane, 5 iz Vadnic v Kopru, 4 od drugod. —

Sprejetih je bilo 28 učencev: iz Podgore 10, iz Tolmina 9, iz Sežane 4, iz Vadnic 2, od drugod 3.

Ker se ni doseglo še zakonito število, se bodo vršili sprejemni izpiti tudi meseca septembra.

»Za obmejne Slovence«. — Klerikalci nabirajo pridno denar za obmejne Slovence. Računa pa ni nikjer nobenega. Pravijo, da od nabranega denarja se porabi velik del za letošnje deželnozborske volitve na Goriškem! Tako umejo klerikalci delo za obmejne Slovence. Klic »v pomoč obmejnim Slovencem!« pomeni pomoč klerikalni stranki ob mejah! — Da ne sede noben, kdor zna misliti s svojo glavo, na klerikalne »obmejne« limanice. Trgovci naj vržejo iz svojih prodajalen klerikalne vžgalice!

»Slovensko bralno in podporno društvo v Gorici« se udeleži v nedeljo 25. letnice bratskega društva v Idriji. Odhod iz društvenih prostorov v nedeljo o polnoči. Dohod k sv. Luciji ob 1'32 in od tam z žardinijerami v Idrijo. V Idrijo se dospe okoli 7. ure zjutraj. — Povratek iz Idrije

ob 9. uri zveč. in se dospe v Gorico ob 3'46 zjutraj.

Klerikalci proti učiteljstvu. — Goriški klerikalci so dobili zadnje dni od svojih kranjskih pokroviteljev — podnosnico, češ: »kaj pa ne karniflate učiteljstvo in s sistematično, kakor delamo mi na Koroškem?« Naj namreč v rokah deželni sekretarja ostane, da se ohranite, zlasti po volitvah, ki bodo v prihodnosti vam mi izbojele, če tako zgodaj ne boste umrli. Zmagati morate, kaj takega volitve, kolikor hočete, porabite, kaj takega učiteljsko uro uste. — Le-ta pa klerikalci grevesa zrastle v nebe.

»Klerikalni misli«. — Na nedeljem »Unionu« v Ljubljani je rekel poslanec prof. Jarc, da so katoliški poslanci na Dunaju »kozaki jugoslovanske misli«. — »Nar. dnevnik« pravi na to: »To ime naj jim ostane. Kozastvo je namreč totalno propadlo in ni drugega kot slepo orožje v rokah ruske vlade, katere rabi danes proti ruskim naprednjakom in boriteljem za rusko svobodo v obrambo samodržstva, jutri proti perzijskim nacionalcem in v obrambo šahovega despotizma. Tako so tudi klerikalni »kozaki« pripravljeni vsak hip zadušiti jugoslovansko misel ter se zvezati v ta namen z vsakim, z vlado, z Luegerjem, Lichtensteinom, Mery del Valom in Aerentholom, ako jim le kakorkoli pomagajo uresničiti njih idejal nadvlade ali bolje rimskoklerikalnega samodržstva v »veliki jugoslovanski državi od Soče do Drine, od Drave do Jadranskega morja,« kakor emfatično deklamuje dr. Šusteršič. Da bi v tej državi ne bilo mesta za jugoslovansko misel, o tem ne bo dvomil, kdor pozna te »kozake«. Veseli nas pa, da je klerikalni gospod Jarc dal svojim somišljenikom in soboriteljem za nadvlado Rimstva nad Jugoslovanstvom pravo ime — pri tem ostanemo.

»Slov. Narod« pa pravi: »Na shodu v »Unionu« je prof. Jarc proglasil klerikalne poslance za kozake jugoslovanske misli. Na ruske kozake pač ni mislil, ker aspirantje na Franc Jožefov križec sploh ne morejo rabiti takih nepatrijotičnih primer, vsebujočih proslavljanje sovražnikov in ker imajo klerikalci o ruski armadi sploh jako slabo mnenje, kakor je to mnogokrat povedal »Slovenec«. Prof. Jarc je rabil izraz »kozaki« pač v avstrijskem smislu tega izraza. V Avstriji se imenuje kozak po nemški »Falschspieler« ali »Bauernfänger«, in v tem smislu radi priznavamo klerikalcem, da so pravi kozaki jugoslovanske misli.

Oba goriška »kozaka« sta manjkala v nedeljo na shodu v »Unionu«. Fon je c. kr. uradnik ter se boji pokazati se med obstrukcionisti, zato je sedel rajši pri kartah v laški kavarni v Gorici, Gregorčič pa je šel lepo »na špas«. V Ljubljani so klerikalci baje strašno jezni na nju, ker se vsled komodnosti nista udeležila tako važnega shoda S. L. S.! Zabavljajo jima strahovito radi tega pa tudi goriški »novostrujarji«.

Priloga. — Današnji »Soči« smo priložili oklic in prijavno polo družbe sv. Cirila in Metoda. Rodoljubi in rodoljubkinje, vsak naj po svoji moči prispeva za Ciril-Metodov obrambni sklad.

Kolonsko vprašanje in klerikalci. — Iz Brd nam poročajo, da so nekatere kolone čisto zmešali klerikalci, ker jim obljubljajo, da zdajpa zdaj napoči dan, ko bodo samostojni gospodarji. Klerikalci delajo vse to z namenom, da bi koloni glasovali pri deželnozborskih volitvah za klerikalne kandidate. Klerikalci upajo, da se to zgodi. — Ubogi koloni so grdo nafarbani. Ali ni nobenega, ki bi jim povedal resnico? Vsa akcija njim v prid meri le na to, da dobijo nekaj pravnega varstva; vlada bi pomagala pri odkupu le tam, kjer bi bil gospodar pripravljen prodati kos svojega posestva, ali pomagala seveda tako, da bi moral bivši kolon povrniti za odkup posojeni denar. — Sedaj pa mislijo ti reveži, da jih napravijo klerikalci kar če: roč za samostojne gospodarje. Neverjetno, da morejo kar tako verovati takemu klerikalnemu farbanju! Treba jih pač podučiti, da ne bodo sedali na klerikalne limanice, ker potem bi bilo le še slabše za nje!

Načrt za oskrbljenje vipavskih občin s pitno vodo je priobčila »Gorica«. Obsega cel okraj po Vipavski dolini in blizu Gorice, kjer misli bivši poslanec Berbuč naložiti toliko glasov s svojo »vodo«, da bi bil

zopet izvoljen v deželni zbor in bi zlezel potem zopet v odbor, kjer tako na lahko služi za svoj žep svetlih kronic na tisoče. Načrt, kakor je priobčen, je farbarija in le namenjen, naloviti volilcev za klerikalno stranko. — Vse bo preskrboval z vodo, dokler ne bodo volitve končane; potem pa bi ostali ljudje razočarani. Torej, pozor, ne verjeti takim farbarijam! Kaka je resnica z vodovodom, smo že povedali pa homo seveda še govorili.

Streljanje na dobitke. »Lovskega in strelskega društva za Goriško« se je vršilo v nedeljo ob najlepšem vremenu v Panovcu. Istega se je udeležilo mnogo občinstva iz mesta in okolice. Prvo darilo je dobil g. Makarovič, drugo g. dr. Levpušek tretje g. J. Pečenko in četrto g. Nace Saunig.

Po končanem streljanju je g. Matija, krojaški rezalec pri tvrdki Pregrad in Černetič, fotografiral vse občinstvo, ki se je udeležilo te lepe športne veselice.

Takšni so klerikalni čuki. — Priveselici na Peči je bilo mnogo mladeničev z Vrha sv. Mihaela. Ko se je vračal Grilj Štefan proti večeru domov, je naletel na nekega klerikalnega svetohlinca iz Peči, ki se je že dolgo časa prepil in spormerfant. Takoj zareži nanj: »Ka si bil pri veselici na Peči, ne?« Ko mu Grilj nič hudega sluteč potrdi, potegne foveč in poško duje meni tebi nič mirnega mladeniča močno na obrazu in na roki ter obleki. — Jako surovo, da so se ljudje zgražali, s je obnašal proti neki gospej Josip Floreni po domače Bekula, zagrizen klerikalni podreptnik. Da je hudoben, je pokazal, k ni hotel vzprejeti svojega očeta pod streho in je odgnal izpred vrat brata in dv sestrji; a »ihta« ga je tako izpila, da mu večni več ne pomagajo: treska ostane treska. — Ja, lepo gnezdo mora biti ta čukarija! Tisti, ki so bili zapeljani vanje, izletujejo. Imajo prav!

»Lovsko in strelsko društvo za Goriško« priredi dné 25. t. m. streljanje na leteče plošče v Št. Mavru. Pričetek točno ob 3 uri popoldne.

Pri čukovski veselici v nedeljo v Š Ferjanu je bil na dnevnem redu tudi govor, katerega je imel oni znani »Jakile birmanec«. Vse skupaj je bilo le komedijansko zabavljanje in udrihanje po liberalcih. Rekel je med drugim, da so liberalci farizeji, herodeži, barabe itd. Ni čudno, če je tako govoril. Kakor ni mogoče da bi kaka gnojica dala dobrega duha človeku, tako tudi ni mogoče pričakovati onih umazanih ust boljše vsebine. Razum se samo ob sebi, da so čuki prav po čukovski ploskali za vsako besedo. Dobitek ob taki hrani! Potem pa kaka čuda, so čuki taki podivjanci. Kakršni mojst takšni učenci! Gotovo bi se sirotka upala tako zabavljati in obrekovati k drugje. No, liberalci že poskrbe, da bodo še dolgo časa na želodcu tako, bode moralo ubogo revše kar pozelen same jeze.

Absolvirane učiteljske vabi »Gorica« v tabor klerikalne stranke. Prav gljivo piše. Na koncu pa pravi, da jim dovoljčina ponuja roko skupne mud lovanju. Ne eden za drugim, ampak dr poleg drugega! Lepo se sliši to, toda cel deželi ne vidimo nikjer drugega pol drugega, ampak kjer se učitelj udaja k rikalizmu ter je farovski pristaš, tam vedno eden za drugim: nunc na vrhu, p njim učitelj. Kako preganjajo nunci učitelje o tem imamo v deželi že polno kriče slučajev. In kakšnih perfidnosti proti učiteljstvu so polni farovski listi! Kaj v resci hočejo klerikalci z omenjenim vabilom? To, da bi nabrali Slomškarje ter da bi hajale počasi v našo deželo tirols razmere pod katerimi je učitelj še danes v 20. stoletju — mežnar!

Kako je nastal tifus v Pevmji? — I ročajo nam, da bi bila vzročila tifus Pevmji voda s pokopališča, ki bi bila za v vodnjake. Neprestano deževje bi torej vzročilo to nevarno bolezen.

Šesta lekarna v Gorici se otvori kratkem na Fr. Jos. Tekališču tš. 39.

Na srp je stopil z boso nogo 25. t. Josip Kodrič iz Brjij pri Rihemberku se močno porezal. Zdravi se v gori bolnišnici.

*) In tega človeka ima »Monti« brezplačno svojo streho!

Kolesarsko društvo »Danica« v Gorici priredi 25. t. m., kakor že naznanjeno, izlet v Idrijo k veliki slavnosti »Delavskega bralnega društva«. Odhod po polnoči ob 12 uri 40 min. od državnega kolodvora, odkoder se popelje z vlakom do sv. Lucije in potem s kolesi do Idrije. Gosp. člani se uljudno naproša, da se v velikem številu vdeležijo tega zanimivega izleta, ker se nudi prilika si ogledati, c. kr. rudnik. Zbirališče v društveni sobi in na državnem kolodvoru. Odbor.

Mehanik Z. Seiser je prišel v delavnici z roko v stroj, ki mu jo je zlomil, vsled česar se je šel zdraviti k usmiljenim bratom.

Izgubila je neka revna žena od Raštelja do sadnega trga rujavo denarnico, v kateri je bilo 28 kron denarja in pisno naslovljeno na Marijo Čufer — Tolmin. Kedor je našel, naj se oglasi v našem upravnističu.

Sokolski vestnik.

Vaditeljski zbor »Sokola« v Gorici naznanja, da se telovadba za člane vrši redno vsaki ponedeljek, sredo in petek od 8¹/₂ do 9³/₄ ure zvečer v društveni telovadnici, ulica sv. Ivana; za trgovske in obrtniške vajence vsaki torek od 8¹/₂—9¹/₂ ure zvečer ter vsako nedeljo od 1¹/₂—3. ure popoldne; za ljudskošolske učence vsaki ponedeljek in četrtek od 6—7 ure popoldne.

Vabimo slovenske trgovce in obrtnike, kakor tudi vse slovenske stariše, da pošljejo redno svoje vajece oziroma sinove v sokolsko telovadnico. Na zdar!

Sokol v Volčjdragi. — Na sokolskem polju zabeležiti nam je zopet nov razveseljiv pojav. V nedeljo 18. t. m. ustanovil se je za Volčjodrago in okolico odsek Goriškega Sokola. V zgornjih prostorih gostil. br. Ivana Kodermaca zbralo se je lepo število mož ter mladeničev. Ustanovni občni zbor je otvoril starosta »Goriškega Sokola« br. dr. Leupušček, obrazložil pomen sokolske ideje, zlasti pa vpliv iste pri nas revnih zatiranih Slovencih. Poslovnik novega odseka je prečital načelnik »Goriškega Sokola« br. Kranjc, koji se je v polnem obsegu odobril in sprejel. V odsek vpisali so se vsi navzoči ter izvolili naslednji odbor: predsednik: br. Svečerič Franc; podpr.: br. Nardin Josip; tajnik: br. Filip Bajt; blagajnik: br. Kodermac Ivan; orodjar: br. Petrovič Ivan; odb. član.: br. Uršič Edvard in Josip Gregorič; pregl. rač.: br. Musič Anton in Nardin Josip.

V nadi, da bode novi Sokol po začetni poti delal v proslah sokolke mišljenke, kličemo novim bratom: krepko in nevstrašeno naprej! Na zdar! L—k.

Zveza narodnih društev.

Iz Prvačine. — Prvaška narodna društva: »Čitalnica«, »Sokol«, moška in ženska podružnica dr. sv. Cirila in Metoda priredijo dne 8. avgusta narodno veselico na kateri se uprizori narodni igrokaz s petjem v 4. dej. »Divji lovec«. V drami nastopi nad 30 oseb med temi 12 deklet v narodni noši. »Divji lovec« se je predstavljaj večkrat v ljubljanskem gledišču, v Trstu in pred par meseci pa v Gorici in povsod z uspehom. Pričakujemo, da bodo i prvaški diletanti zadovoljili naše nar. občinstvo s svojim nastopom. Z ozirom na to, da bode veselica v večjem obsegu in da reflektiramo tudi na bolj oddaljene udeležence prosimo naj bi se uvaževalo to prireditve.

Nedeljska veselica društva »Novi Žar« na Peči je vspela dobro v vsakem oziru: vsnored se je izvajal izborni in denarni prebitek je zadovoljiv. V splošno odobravanje je zapel društveni mešan zbor prvokrat na odru na Peči lepo ginjaivo pesem »Log za log se skriva«. Obilo smeha je izzval med mnogoštevilnim občinstvom kuplet »Janezovo slovo«, dobro izvajan po Francu Marušiču in Karli Batističevi. — S čistim in krepkim glasom ter z dobrim poudarkom je deklamiral 14 letni Jožef Leštan Krilanovo pesnitev »Stara mati«, ki tako lepo slika bolešno duševno stanje stare onemogle matere, katere sin Ivan, edina opora njenih starih dni, je moral, sam nedolžen, iti prelivat nedolžno kri drugih in padel v boju za belega carja. Po noči in po dnevu misli starika na sina in pričakuje, da se vrne. Ker

se pa je ne vrne, gre na bojišče, kjer najde sinov grob. Iz njega izkoplje sina. Dolgo ga gleda in ga poljubi na ustna blede. omahne ter dušo izdahne. — Burno ploskanje je sledilo pesmi »Ujetega ptica tožba«, katero je pel mešan zbor N. D. O. iz Bilj. Ali naravnost očarala je občinstvo 8-letna Ladica Ferlatova iz Rupe s proizvajanjem venčka melodij na gosli. Začetkoma se je poznalo, da je nekoliko razburjena vsled prvega nastopa pred občinstvom; ali nadaljno proizvajanje se je vršilo z občudovanja vredno točnostjo in ugajenostjo. Obširen je bil veselčni prostor ter poln občinstva, a pri tej točki je zavladovala močna tišina in vsak je želel poslušati igranje naprej, naprej brez konca. Za Peč je bilo to skoro preveč. Viharni želji občinstva po ponovitvi se ni moglo vstreči, ker je stalo solnce že nizko na nebu. — Splošno je ugajala šaloigra »Roparji«, pri kateri se je vrlo izkazala v solopetu Francka Batističeva. Pohvaliti nam je naša dična dekleta in naše vrle mladeniče, ki so sedaj, ko je največ dela na polju, žrtvovali mnogo časa, da so se pripravili za časten nastop na odru, ki more biti lepo zadoščen: neumornemu g. učitelju A. Ferlatu za trud, ki ga ima s poučevanjem petja in z drugim. Najiskrenejša zahvala za pospešitev gmotnega vspela veselice gre vrli gospici Boženi Jakilovi iz Rupe, ki je sama skupila s srečkami K. 6342; sestri Mihaeli ter bratkoma gospicama Mariji in Zoiki Jakil. Neutrudljiv pri pripravi za veselico je bil predsednik g. Niko Jakil, ki je lahko ponosen na uspeh svojega truda. — Vstopnino so preplačali gg. Jakil Andrej iz Rupe 20 K, A. Urbančič iz Mirna, Pavel Faganeli po 1 K, Vincenc Ferletič 80 vin in razni drugi z manjšimi zneski. G. dr. D. Puc je poslal 10 K, »vse za svobodo in napredek«! Lepe drage dobitke je darovala g. Franja Jakil. Iskrena zahvala gre vsem tem gg. kakor tudi g. dr. E. Nardiniju za prijazno prepustitev prostorov ter »Zvezi narodnih društev v Gorici«, ki je šla društvu posebno na roko v veliko jezo naših nasprotnikov. Ves teden so obračali oči proti nebu in želeli slabo vreme; ali njih želje niso bile uslišane. Saj vemo, da ne stojijo tako blizu Boga kakosami pravijo. Društvo »Novi Žar« sine biti ponosno na dobro vspelo veselico. Le tako naprej, vrli društveniki! Dvignite še višej prapor svojega društva, ki postaja vedno bolj krepko!

Bralno in pevsko društvo v Št. Andrežu vabi k veselici, ki bo dne 25. julija 1909. v prostorih gospe Kuzmin. — Veselica se začne s plesom od 3¹/₂ do 4¹/₂ in se nadaljuje ob 5. uri popoldne po sledečem vspredu: 1. Koračnica, godba. 2. E. Komel: »Zvezna«, poje domači možki zbor. 3. Ouvertura, godba. 4. Juvanec: »Pastir«, poje domači možki zbor, bari-ton in tenor solo. 5. Valček, godba. 6. »Moja žena«, kuplet. 7. H. Volarič: »Ti osrečiti jo hoti«, poje možki zbor iz Gr-garja. 8. E. Komel: »Mojemu rodu«, poje domači možki zbor s spremljevanjem orkestra. 9. »Potovanje po Kranjskem«, godba. 10. Veseloigra: »Gospod Čapek« ali »Kaj me nihče ne pozna«? — Po veselici ples. Vstopnina k veselici 40 vin., sedeži 1. vrste 40 vin., sedeži II. vrste 20 vin. Ples po 20 vin. komad. — K obilni ndeležbi uljudno vabi odbor.

Politični pregled.

Češki agrarci so imeli v Rostovu velik shod, na katerem je hotel posl. Bergmann opravičevati obstrukcijo. Prišli pa so na shod tudi socialisti; prišlo je med strankama do takih spopadov, da je vladni zastopnik moral shod razpustiti.

Šusteršič noče biti minister — tako je rekel v nedeljo v »Unionu«. Toda doslej je kazal vselej velik apetit po ministerskem portfelju. Svoj čas je preprečil z nečednim spletkarjenjem, da ni bil imenovan ministrom dr. Ferjančič, ko je bilo že na tem da ga krona imenuje. Lani je imelo priti do jugoslovanskega ministra, Vlada je hotela izmed Hrvatov ministra in ne izmed kranjskih klerikalcev. Šusteršič je bil hud, ropotal proti instituciji ministrov-rojakov, da bi ne bil imenovan Ivčević za ministra! — Ožigosali smo že njegovo novo zlorabo vseučiliškega vprašanja, kako je kompromitiral to vprašanje. Baron Chiari je bil prišel posredovati k Jugoslovanom glede

sporazuma z Lahi v stvar pravne fakultete. Reklo se mu je, naj bi se zbornica izrekla za ustanovitev privizorične slovenske pravne fakultete na češki univerzi v Pragi ki bi se pozneje prenesla v Ljubljano, tako bi se morda doseglo sporazum. Chiari je bil pripravljen posredovati, ali Šusteršič je vse zapackal z obstrukcijo.

Nar. napredna stranka na Kranjskem je sklicala za včeraj shod v Ljubljani. Poročal bi bil posl. Hribar o dogodkih v državnem zboru. Vlada pa je ta shod prepovedala!

Razne vesti

V Pragi se je vršil shod narodnih socialistov, na katerem se je govorilo o štrafku v Ajdovščini. Iz Trsta so se udeležili shoda dr. Mandič, dr. Brnčič in Skalak. Dr. Mandič je poročal o nastanku N. D. O. Posl. Burival je obljubil solidarnost, gmočpo in materialno pomoč slov. delavcem. Nas hodu je bilo 1000 ljudi.

Kolesarska dirka in žebli na cesti proti Trstu. — V nedeljo se je vršila velika kolesarska dirka med Krminom in Trstom. Po cesti pa so bili natreseni tudi žebli; sedaj dolžijo prijazni Lahi Slovence, da so oni natresli žeblje po cesti. Zabavljajo in vpijejo. Seveda je čisto navadna laž trditve, da bi bili Slovenci natresli žeblje po cesti. »Edinost« piše o tem:

»Piccolo« in »Indipendente« še vedno nadaljujeta svojo nesramno gonjo proti okoličanom radi dogodkov pri nedeljski kolesarski dirki. — Mi smo že dokazali jasno, da so bili italijanski kolesarji (in med temi tudi en avtomobil) oni, ki so natrosili žeblje po cesti. Seveda bo ta naša na fakta oprta trditev za marsikoga neverjetna in psihološka nganka. In vender so razlogi za to na dlani. V Italiji je namreč ob dirkah že v navadi, da bodisi pristaši posamičnih dirkačev, bodisi zastopniki tovaren koles, trosijo žeblje po cestah, o čemer so pa dotični dirkači, katerim v prilog so bili žebli natrošeni, dobro obveščeni, da se znajo izogibati onim kritičnim mestom. Na tak način se gotovim dirkačem, oziroma proizvodom gotove tovarne, pripomore do zmage. Je sicer tako sredstvo nepošteno, a v Italiji — kakor nam zatrjujejo poznavalci razmer — na kolesarskih dirkah skoraj splošno v navadi. — Isti razlogi so bili tudi minulo nedeljo! In da se je lšo tu v resnici za nepošteno mahinacijo, je najbolji dokaz, da je imel neki dirkač — na razpolago kar pet rezervnih koles! Ob normalnih razmerah je kar izključeno, da bi na daljavi 114 kilometrov trebalo petkrat menjati kolo!

In potem: Kakš razlogi naj bi bili privedli okoličane do sovračnih činov proti kolesarjem? V danem slučaju ne vidimo takih razlogov. Tu se ni šlo za kako italijansko narodno, ampak za internacionalno sportno prireditve. A na tej internacionalni dirki so sodelovali tudi tržaški slovenski kolesarji, ki so združeni v kolesarskem športnem društvu »Balkan«. Eden členov kolesarskega društva »Balkan« — nam-

reč g. Anton Muha — je bil celo člen juri-je, kar pa »Piccolo« v svoji »objektivnosti« seveda zamolčuje! Namen je prozoren: Čim bi povedal svojim teličim, da so se dirke udeležili tudi Slovenci, bi se u-egnili vendar najti tudi med njegovimi čitatelji kdo, ki ne bi veroyal, da sta bila ravno slovenska kolesarja, ki sta natrošala žeblje po cesti! A je še nekaj družega: dirka bi zgubila svoj italijanski naroden slučaj in v tem slučaju tudi ne bi bilo lahko prepričati vernikov, da se je šlo za čine narodnega sovraštva.

V stolni cerkvi v Kopru se je zgodila pred par dnevi velika tatvina. Neznani tatovi so pobrali razne dragocenosti, med temi tudi star kelih, na katerega je bila cerkev ponosna. »Piccolo« v Trstu pa se je posrečilo dobiti osebo, ki je prinesla nazaj dragoceni kelih. Tatovi bi ga bili drugače razbili in v kosih prodali zlato.

Do leta 2063. — V Bingen u na Nemškem je umrla neka L. Graab, ki je zapustila svoji rojstni občini znesek 2000 mark v namen, da se ohrani njen grob do leta 2063. Zakaj ravno do tega leta, je misterij, ki ga je vzela s seboj v grob.

V Ameriko se je izselilo v 10 letih 3000 Belokranjcev, letos že 500.

V morje je skočil v Trstu mladenič K. Veste; poprej je spil še nekoliko karbolne kisline. Ko so ga potegnili na suho, je rekel, da je pil karbolno kislino, ker je sit življenja. Na to je izdihnil.

150 vojnih ladij, 42000 moštva, je zbrala Angleška na Temsi. Tam ostanejo do 24. t. m.

Toplo priporočamo edino slovensko kavarno Central v Gorici, kjer je največja izbira časnikov in prstnih pljač.

Nadzorstvo »Goriške ljudske posojilnice«

naznanja, da je danes 22. t. m. umrl njega dolgoletni član gospod

Ivan Lokar,

tovarnar in veleposestnik v Mirnu.

Zemski ostanki predragega rajnika se prenesó v petek, dne 23. t. m. ob 5. uri pop. iz hiše žalosti v rodbinsko grobnico na mirensko pokopališče.

Maše zadušnice se bodo brale v domači župnijski cerkvi dne 29. t. m. ob 8. uri zjutraj.

Rodoljubnemu pokojniku ohranimo blag spomin.

V GORICI, 22. julija 1909.

Nadzorstvo
»Goriške ljudske posojilnice«.

Tugepolnim srcem naznanjave v svojem in svojih sorodnikov imenu vsem prijateljem in znancem, da je najin iskreno ljubljeni soprog, odnosno oče, gosp.

IVAN LOKAR,

tovarnar in veleposestnik

po dolgi bolezni, v 47. letu starosti, previden s svetotajstvi za umirajoče, danes preminul.

Zemski ostanki predragega rajnika se prenesó v petek, dne 23. t. m. ob 5. uri pop. iz hiše žalosti v rodbinsko grobnico na mirensko pokopališče.

Maše zadušnice se bodo brale v domači župnijski cerkvi dne 29. t. m. ob 8. uri zjutraj.

MIREN, dne 22. julija 1909.

Marica Lokar,
hči.

Kristina Lokar, roj. Hausner,
soproga.

